

Цър. вѣстникъ

важна всѣка седмица
приложеномъ четири
пяти въ годината

Годишната цѣна на
Църковенъ вѣстникъ,
заедно съ
приложеномъ
въ България 10 лева, а
въ странство 13 лева.

Единъ брой 15 ст.

ЦЪРКОВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

11 Варна

свещ. Стефанъ Ганчевъ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

Донаментътъ е годи-
шенъ и
всѣкога прѣплатенъ

Всичко, относящо се до
вѣстника се изпраща
до администрацията на
„Църковенъ вѣстникъ“
въ гр. София.

За обявления се плаща
въ първи пътъ по 20 ст.
на редъ съ гермонда
за всѣко повторение по
15 ст.

Неплатени писма не се
приематъ. — Ако писма
въ седмичното издание
не се повърщатъ

Единъ брой 5 стотинки

З а з н а н и е

Додѣто трае войната, „Църковенъ вѣстникъ“ ще излиза на четири страници два пжти въ седмицата, като ще държи четци въ течение на събитията по войната.

Администрацията, по-рѣшение на Св. Синодъ, ще изпраща отъ всѣки брой извѣстно число екземпляри на митрополититъ и намѣстничествата да ги разпрѣдѣлятъ между мѣстнитъ градски храмове да се продаватъ въ полза на мѣстнитъ бѣдни.

Цѣлата сума отъ продаваниитъ вѣстници ще се внася подъ надлежна разписка на мѣстния комитетъ, който се грижи за поддръжката на бѣднитъ прѣзъ време на войната.

Отъ Администрацията.

Освободителната война и християнското чувство.

Нашитъ четци помнятъ сжжденията на нѣкои авторитетни западни вѣстници за прокламацията, съ която българскиятъ царъ обяви войната. Тия сжждения бѣха повърхностни, насилени и прибързани, каквито обикновено винаги сж критикитъ, дѣто чувството взема връхъ надъ разума. Тѣ бѣха лишени отъ обективност, каквато трѣбва да се очаква прѣдимно отъ ржководачи на европейското обществено мнѣние. Вѣстникитъ, на чело съ лондонския „Times“, се нахвърлиха особено на пасажа, или поточно, на израза въ прокламацията: „борба на кръста срѣщо полумѣсеца“. Тази фраза не се взе като фигура, която прецизира, че борбата ще е на цивилизацията срѣщо

мрака, но въ нея искаха да видятъ изразъ за борба, която се вдъхва отъ срѣдновѣковъ религиозенъ и расовъ фанатизъмъ. Не бѣха прави.

Войната, която водятъ балканскитъ съюзни християнски народи, има висока идея, каквато ни една война на съюзени народи не е водена, откакъ свѣтъ свѣтува. Тя не е война нито религиозна, нито расова, нито пѣкъ срѣщо турския народъ. Тя е война за права, свобода и човѣщина. Побѣдитъ, които балканскитъ съюзни народи нанасятъ, сж не само надъ турцитъ, но и надъ прѣдразсѣдѣнитъ въ Европа за турцитъ и за източнитъ християни. Тѣ сж побѣди на християнството, което е синонимъ на любовъ, братство, свобода, правда и култура, на началата, които сж влѣзли въ конституциитъ и въ нравитъ на всички културни християнски народи. Че такива именно сж идеитъ, въ име на които слѣдватъ побѣдитъ на съюзнитъ войски и че извѣстни вѣстници въ Лондонъ, Вѣна, Берлинъ, па и въ Парижъ, сж побързали съ сжжденията за идеята на царската прокламация, това най-убѣдително доказва обратна въ мнѣнията на сжцитъ вѣстници за войната и за нейната идея. Ще илюстрираме този обратъ конкретно съ сжжденията на специалния лондонски кореспондентинъ на парижкия в. „L'Echo de Paris“. Ето какво пише той въ броя отъ 7 ноември н. стилъ:

... „Разискването, което ще почне, е сжщото, което най-великитъ европейски прѣустроители — Катерина II, Наполеонъ и тримата велики царе на XIX вѣкъ напуста сж докосвали: то е, прѣди всичко, да се опрѣдѣли сждбата на Цариградъ. Събитията ще ни поставятъ прѣдъ свършения фактъ на 1453 г. Дошло е време пра-

вославната служба, която се прѣкъсна отъ султанъ Мохаметъ, да се продължи. Тази вечеръ слѣдватъ още да ми говорятъ: *Българитъ ще влѣзатъ въ Цариградъ.*

Че Царъ Фердинандъ ще влѣзе въ него подиръ нѣкой денъ, на конь, и че екзархъ Иосифъ, този монахъ държавникъ, който отъ толкова години сѣе въ Македония узрѣлата днесъ военна жътва, ще отслужи божествена служба, каквото и да казватъ и каквото да правятъ дипломатитъ, обреднитъ актъ, който ще се извърши, ще имъ се наложи съ сила тѣй твърда и тѣй неодолима, както стана съ побѣдитъ при Лозенградъ и при Люле-Вургасъ.

Безкръвната жертва щѣ запечата твърдо резултатитъ, спечелени съ кърватитъ жертви на армиитъ. Още веднѣжъ въ смъртта на новия законъ ще се възвърне стария.

Най-бѣлѣжитото дѣло прѣзъ послѣдната седмица въ цѣла Европа е възраждането на християнското чувство. И трѣбва да се подчертае факта, че се създава нова политика; и че въ никоя страна тя не е се очертала тѣй, както въ Англия.

Прѣди три седмици всички симпатии въ тази страна бѣха за отоманитъ. Мисльта на Парлмента, на Сализбури и на Биконсфилда бѣ господствуваща въ английскитъ държавни мжже, макаръ тѣ и да прѣговаряха върху чужовната декларация, прѣдложена отъ Поанкаре; само вѣстникитъ „Daily News“ и „Daily Chronicle“ съхраняваха оная религиозна симпатия, която прѣди тридесетъ и шестъ години, г-жа Олга Новикова, успѣ да възбуди въ сърдцето на Гладстона.

Ала веднага, щомъ българскитъ побѣди се приближиха до кулитъ на св. София, едно еди-

нодушие се прояви. Прѣди нѣколко дни чухъ най-дивитѣ туркофили да казватъ: турцитѣ трѣбва да напуснатъ Европа съ свoitѣ куфари и багажи. Вчеря съръ-Едуардъ Грей заяви, при ржкоплѣсканията на камарата (нѣщо рѣдко при въпроси на часа), че, по устава на източнитѣ статути, иматъ думата, прѣди всичко, балканскитѣ народи.

Значи ли това, че английското правителство разбира да остави побѣдителитѣ да дѣйствуватъ по тѣхна воля. Тази вечеръ ме увѣриха, че той не разбира това. Съръ-Едуардъ Грей просто признава правото да се чуютъ първо тѣхнитѣ желанія. Каквито и да сж собственитѣ му чувства, той си спомня, че прави частъ отъ тритѣ европейски групи и че той и приятелитѣ му трѣбва да държатъ смѣтка за реакцията на политическитѣ интереси. Но че пробуденото чувство на християнството е влияло въ тази точка върху идеитѣ му, ето фактъ, който заслужва да се освѣтли напълно.

Цариградъ! Това е името, което господствува въ разискванията на Европа.

Тс.

Папството и освободителната ни война.

Въ виенския вѣстникъ „Neues Wiener Tageblatt“ се напечатана прѣди нѣколко деня една статия отъ едно римокатолишко духовно лице, което обяснява — какъ гледа папството на сегашната наша освободителна война. Статията е съ такава изумително съдържание, че обърна внимание на всички и бѣ прѣдадена по телеграфа навсѣкждѣ.

Каквито и да бждатъ различията между разнитѣ християнски църкви, сѣ пакъ справедливостта, правотата и свещенността на нашето освободително дѣло сж тѣй явни, че не би могло и на минута да става съмнѣние у никой християнинъ за това и че цѣлото християнско общество, особно християнскитѣ църкви и християнски духовни лица поне ще съчувствуватъ на това ни дѣло, ако дѣйно не го подкрѣпятъ. Това общо убѣждение се оправда отъ симпатиитѣ, които ни се изказаха отъ обществено мнѣние и отъ пресата на чуждитѣ страни. И тѣкмо оттамъ, отдѣто най-малко би трѣбвало да се очаква, че ще се изкажатъ симпатии къмъ

полумѣсеца, тѣкмо отъ християнски църкви, отъ християнски духовни лица сега — за съжаление и срамъ — се издигатъ гласове срѣщу насъ, християнитѣ на Балканския полуостровъ, и въ полза на варварския и кръвожаденъ полумѣсецъ.

И именно, въ поменатата статия реченото католишко духовно лице развива католишкото, по-скоро — папското гледище, че турцитѣ всѣкога сж се ползували отъ симпатиитѣ на Римъ, понеже били неутраленъ елементъ и понеже православнитѣ балкански християни се явявали опасни съперници на католицизма и папството. Побѣдата на православнитѣ надъ Турция ще означава побѣда и подемъ на православието и ще затрудни католишкото дѣло на изтокъ. А запазването на турското владичество на изтокъ давало по-добра почва за дѣйността на католицизма! Ето защо, Ватикантъ — заключава този католишки патеръ — има всички основния да се стреми за запазване на status-quo-то на изтокъ...

Католишкиятъ патеръ отъ свое ултрамонтанско гледище е правъ. Правъ е той, когато, отъ чисто попищашко гледище, прѣдпочита да се унищожаватъ християни, да се поругаватъ християнски светини, да се скверни християнския кръстъ — щомъ не сж католишки, щомъ тѣзи християни не искатъ да се откажатъ отъ свободата на християнското си и църковно самосъзнание и не се прѣкланятъ прѣдъ едноличната власт на папството. Правъ е той и въ това, че въ борбата имъ съ православния изтокъ турцитѣ всѣкога сж се ползували съ симпатиитѣ на Римъ: и въ руско-турската освободителна война (1878) папството издигна гласъ срѣщу насъ, православнитѣ, въ полза на полумѣсеца.

Ала печалното и срамното, горчивото и възмутителното е именно тамъ, дѣто една „християнска“ църква въ заблудитѣ си, въ нехристиянскитѣ си и човѣшки тенденции и чувства е отишла тѣй далечъ, че дори и свѣнъ нѣма, когато ужъ отъ „християнско“ гледище излиза да подкрѣпя едно варварско, противохристиянско господство, да спре християни, дигнали свещенния кръстъ за правото и христово дѣло.

Православнитѣ народи на изтокъ, които тѣй самоотверженно днесъ проливатъ кръвта си за правото и свещенно христово дѣло, трѣбва добръ да запомнятъ тия католишки думи, ако сж забравили ония, казани отъ Римъ срѣщу освободителната война въ 1878 година.

Излиза — споредъ думитѣ на органиитѣ на католицизма — че нашата трудна, велика борба е борба не само срѣщу полумѣсеца на варварина, не само срѣщу златния телецъ на безбожнитѣ плутократи, но и борба на православния източенъ кръстъ срѣщу извратеното християнство на католишкия Римъ! Излиза, че въ тая борба на истинското християнство и на нанрѣдка папството се съюзава съ полумѣсеца и златния телецъ.

Жалостно се свива сърдцето на християнина, когато констатира това у една християнска църква. Но то тѣкмо въ тѣзи врѣмена трѣбва да се констатира — като плтеводенъ лжчъ и за бждно врѣме въ великия споръ между православния изтокъ и папството, между подигащата се източна християнска култура и залѣзващата култура на католишкия Римъ.

Свещ. Д-ръ С. Цанковъ.

Положението въ Цариградъ

То е отчаяно. Така го рисуватъ кореспондентитѣ на авторитети европейски вѣстници. Подиръ страшния погромъ на турската армия при Люле-Бургасъ, всѣка надежда е оставила турскитѣ генерали и държавници. Усилията на първитѣ да събератъ остатъцитѣ на разбитата турска армия и на вторитѣ да спратъ съ намѣсата на великитѣ сили побѣдоноснитѣ български войски сж послѣдни конвулсии на издѣхваща държава.

Европейска Турция прѣживѣва послѣднитѣ си дни. Това е единодушната диагноза на дипломати и на печатъ. Това потвърдяватъ и послѣднитѣ разпоредби, които съ трескавина се правятъ на Босфора. Почти всички европейски вѣстници съобщаватъ, че султантъ и правителството му се готвятъ да напуснатъ Цариградъ, щомъ българската побѣдоносна армия мине Чаталджа. Всички цѣности и съкровища на двореца сж събрали и изпратени тайно за Бруса, стара турска столица въ Мала-Азия. Всички архиви държавни сж събрани и оковани въ сандѣци. Отъ Лондонъ, дѣто най-първо и най-рано сж получени свѣдѣния за това, телеграфиратъ на 7-и ноемврий н. ст. на парижкия в. „Excelsior“: „Споредъ свѣдѣния, получени отъ Цариградъ, съкровището на султана е вече изпратено подъ най-голѣмъ секретъ и най-голѣма грижа въ Бруса, а денемъ

и нощемъ стои подъ пара параходъ, готовъ да вземе султана и двора му, ако стане нужда". Това твърдятъ съ депешите отъ Цариградъ и специалнитъ кореспонденти на френскитъ и нѣмски вѣстници въ Парижъ, Вѣна и Берлинъ.

Въ Цариградъ всички сж изплашени. Властѣта е немошна и безъ авторитетъ. И правителството и дипломатическитъ кржгове се боятъ отъ смущения въ Цариградъ, най-вече отъ деморализираната турска армия, която отъ Чатаджа може да нахлуе въ Цариградъ и да се прѣдаде на грабежъ и на клане. Този общъ страхъ прѣдава кореспондентинтъ на Neue Freie Presse отъ Цариградъ на 7-и наемврий. Въ депешата се казва, че въ Цариградъ се боятъ отъ дезорганизираното отстъпване на 150,000 турска войска отъ Чатаджа, страхуватъ се да не би голѣма частъ отъ нея да нахлуе въ Цариградъ, дѣто ще се прѣдаде на грабежъ и на клане. Много членове отъ австрийската колония вече сж избѣгали на единъ австрийски параходъ".

За да се прѣдвари това, всички велики сили разпоредили да трѣгнатъ военни параходи Босфора. Вече повечето крайцери сж стигнали и хвърлили котва въ Босфора. Това успокоило въ голѣма степенъ християнското население въ Цариградъ.

когашна учителка съ име, която брой съ десетки майки ученички, и чичото, реномиранъ адвокатъ, стоеха като изумени отъ това, което чуха. Тѣ не познаваха това, което е расло и живѣло съ тѣхъ и което толкова назадъ ги е оставило. Г-жа Елкова се давѣше въ сълзи и се мжчеше да ги прѣгълта. Това бѣха сълзи на възторгъ и на майчина гордостъ. Прѣгльщаше сълзитъ си и деверъ ѝ.

А Милко, наистина, бѣ дивенъ въ тия минути. Въ хубавитъ му очи искрѣше воля и рѣшителностъ. Военното му походно облѣкло го правѣше внушителенъ. Пламналитъ му образи, орловия носъ, наболитъ подъ него мустачки, военната му стойка го правѣха отъ хубавъ по-хубавъ, отъ милъ по-милъ, отъ внушителенъ по-внушителенъ. Вѣнка и Славчо го гледаха и слушаха прѣхласнати — не можаха да познаятъ бачо си. Но най-силно поразена бѣ майка му. Тя виждаше въ Милко желѣзна воля, която поражавя, виждаше въ душата му съкровище, каквото не подозираше, сѣщаще стихиенъ поривъ, който окриля, издига и насочва душата къмъ величие.

— Азъ се увлѣкохъ, каза Милко, като погледна часовника си: оставатъ още осемъ минути. Мамо, чичо, Вѣнке, Славчо, прощавайте!

Милко се намѣри въ прѣгрѣдкитъ на най-милитъ си: той чуваше, какъ тупаха сърдцата имъ, сѣти и горещитъ имъ сълзи, видѣ и гърдитъ си укичени съ рози отъ Вѣнка и Славчо, чу и хлѣцания.

— Не ща сълзи, не ща и плачъ, рече той и, като се откопче отъ ржцѣтъ на милитъ си и наведе глава прѣдъ майка си, добави:

— Благослови ме, мамо!

Разтреперена и сияеща, г-жа Елкова притисна главата му о сърцето си и съ треперещъ гласъ, давена отъ сълзи, каза:

— Милко! прѣдавамъ те на България и на Бога.

Милко отвори вратата, прости се още веднѣжъ и се хвърли въ фойтона, който го чакаше.

— Милко, па пиши, извика г-жа Елкова, когато загърмѣ фойтона изъ улицата.

— Ще пиша, мамо, отъ Лозенградъ и Одринъ, прогърмѣ гласътъ на Милко изъ улицата.

Вѣнка и Славчо се свиха около майка си съ очи зачервени. Тя ги улови за ржцѣ и ги отведе въ спалнята. Тукъ, изправени прѣдъ иконата, тѣ дълго се молиха горещо за Милко и за България. Молигвата имъ бѣ безъ думи: сълзи замѣниха думитъ. Въ стаята се чуваше само прѣщането на фитиля въ кандилото, което

трептѣше прѣдъ иконата. Отъ спалнята отидоха въ салона, дѣто бѣ портрета на Милко. Вѣнка и Славчо го цѣлунаха и окичиха съ бѣли рози и хризантеми, каквито бачо имъ толкова обича.

* * *

Занизаха се тежки и мжчителни дни. Милко не излизаше отъ ума на г-жа Елкова и на дѣцата ѝ. Неговитъ думи още звучеха. . . Живѣха съ Милко и за него. . . А никакво писмо отъ него. Дойде 11 октомврий. Мина молебентъ и тържеството за прѣвземането на Лозенградъ. Никаква вѣстъ отъ Милко. Какви не грозни мисли и сънища мжчеха госпожа Елкова. Ала тя криеше мжкитъ си отъ дѣцата. Вѣнка и Славчо не помалко се мжчеха. Вѣнка се криеше отъ майка си и постоянно плачеше. Славчо пѣкъ се криеше отъ майка си и сестра си. Мжчно му бѣ, че и той не е на бойното поле съ бачо си. Всѣка сутринъ той и Вѣнка кичеха портрета на бачо си съ рози и хризантеми.

Онзи день, 17-и октомврий, бѣ празникъ за тѣхната къща. Щастливци! Майка, дѣщеря и синъ тържествуваха. Милко устоя на думатъ си — обади се съ нѣколко думи. Прати пощенска карта безъ дата и безъ да означи, отдѣ пише. Съ моливъ и брѣзъ разкривенъ почеркъ той пише:

„Безцѣнна мамо.

Влѣзохме въ Лозенградъ. Кажу на Вѣнка, че изпушихъ първата пура. Много сладка! Здравъ съмъ и бодъръ. Горещи братски цѣлувки на Вѣнка и Славчо. Поздравй чичови.

Цѣлува най-горещо ржцѣтъ ти

Твоя признателенъ Милко“.

Г-жа Елкова и дѣцата още не могатъ да прочетатъ до край писмото: щомъ взематъ да го четатъ, сълзи ги давятъ. . .

Отзиви на чуждитъ агенции и вѣстници за побѣдитъ на съюзнитъ войски и за мира.

Съ изключение на Епиръ, дѣто отъ четиритъ санджаци Янински, Еркилийски, Првезки и Бератски грѣцкитъ войски сж взели само г. Превеза, вилаетитъ Скопски, Солунски, Битолски и Одрински сж почти завзети отъ съюзнитъ войски. Съ падението на Одринъ и на Цариградъ, което свѣтътъ очаква, ще се при-

Д. Мишевъ.

Първата пура¹⁾.

(Разказъ).

* * *

Милко израстна въ очитъ на майка си и на чича си. Изненадани отъ това, що чуха, тѣ гледаха съ благоговѣние на него. Това бѣ войникъ, който трѣгва на бойното поле. Неговиятъ езикъ бѣ убѣдителенъ. Това бѣ езикъ на истината. Ентусиазмътъ на Милко, неговитъ мисли, неговитъ пориви, неговата вѣра въ българския войникъ и въ звѣздата на България, неговата чиста душа поразиха г-жа Елкова. Никога нито тя, нито деверъ ѝ не бѣха виждали Милко тѣй пламененъ, тѣй сладкодуменъ, тѣй поразителенъ и съ такава силна логика. Въ духа му видѣха духа на българскитъ войници, които съ пѣсни потеглятъ отъ всички кѣтища на България за границата. Това бѣ стихия, това бѣ войска съ замахъ, който помита всички прѣчки и прави проломъ въ бждацето. Майката, нѣ-

¹⁾ Вижт: „Църк. Вѣстникъ“ брой 44.

ключи войната и ще се диктува мира. Съюзнитѣ държави сж запазили за себе правото и честта да продиктуватъ условия на мира въ Цариградъ. Съ това тѣ искатъ да се освободятъ веднѣжъ завинаги и отъ опекунството на великитѣ сили, тъй гибелно досега за тѣхъ и за християнскитѣ народи въ европейска Турция. Колко приближава часа да се продиктуватъ условията на мира, толкова тройниятъ съюзъ става неспокоенъ, а особено Австро-Унгария. Послѣдната се противопоставя енергично срѣщо двѣ точки: да се разпокъса Албания и да добие Сърбия излазъ на Адриатическо море. За да осуети едното и другото, тя прѣдлага да се създаде отъ Албания автономно княжество и на Сърбия да се даде излазъ, намѣсто на Адриатическо, на Егейско море. Дори сочи да ѝ се даде Солунъ. Тия прѣдложения на Австро-Унгария живо се разискватъ отъ кабинетитѣ на великитѣ сили и отъ мѣродавнитѣ европейски вѣстници. Съ тия прѣдложения европейскитѣ печати свързва заминаването и г. д-ръ Даневъ прѣдседателя на Народното събрание за Пеща, дѣто, споредъ една днешна депеша отъ послѣдния градъ, той е билъ приетъ на ауденция отъ Н. Н. Величество австроунгарския императоръ, послѣ и отъ прѣстолonasлѣдника, ерццгерцогъ Франсъ Фердинандъ. Ето отзивитѣ по побѣдитѣ и по мира, които побѣдитѣ ще наложатъ:

Рускиятъ в. „Новое Время“ пише:

„Балканскитѣ народи доказаха, че не само искатъ, но и могатъ да настояватъ на своитѣ справедливи искания. Това, което е непонятно на приемницитѣ на графъ Ерентала, които се самооболщаватъ отъ неговия случаенъ успѣхъ, трѣбва да бжде ясно за държавнитѣ мже на Италия и Германия“. Вѣстникътъ намира, че не заслужаватъ вѣра слуховѣтъ за намѣрението на Италия да подържа графъ Берхтолда и изтъква, че не трѣбва да се прѣдполага, какво въ Италия не знаятъ да съдѣйствуватъ на Русия, Франция и Англия.

Италианскиятъ в. Giornale d'Italia съобщава, че срѣщитѣ въ Берлинъ между маркизъ Санъ Джулиано, италиански м-ръ на външнитѣ работи, и Кидерленъ Вехтеръ, германския м-ръ на външнитѣ работи, сж допълнили съглашението на тритѣ съюзни сили. За основа на съглашението тритѣ сили, Германия, Италия и Австро-Унгария, сж взели слѣднитѣ три точки:

1. Да не се даде на никоя велика сила териториално разширение на Балканитѣ.

2. Да се приложи формулата: „Балканитѣ на балканскитѣ народи“.

3. Цѣла и автономна Албания.

Френскиятъ в. „Temps“ пише за посѣщението на г. Д-ръ Даневъ въ Виена. Той прѣдупрѣждава отъ заблуждение ония, които биха били наклонни да тълкуватъ посѣщението на г. Д-ръ Даневъ въ Будапеща, като знакъ, че България иска да прѣговаря по отдѣлно за своитѣ интереси. Самиятъ изборъ на лицето — казва вѣстникътъ — трѣбва да разпрѣсне всѣко съмнѣние, понеже Д-ръ Даневъ и извѣстенъ отъ десетъ години като дѣятеленъ защитникъ на балканското споразумѣние и въ Будапеща сигурно ще говори отъ името на България, но на България съединена съ тритѣ съюзни ней държави; ще говори отъ името на конфедерацията, която получи на бойното поле громко кръщение. Даневъ вѣроятно ще изтъкне прѣдъ графъ Берхтолдъ, че необходимия на Сърбия изходъ на море не може да ѝ се даде върху Бѣломорския брѣгъ, който българитѣ и гърцитѣ запазватъ за себе си. Подъ умѣрена сигурно форма, Д-ръ Даневъ ще съобщи, че Сърбия не може да бжде изолирана отъ съюзницитѣ си и че, както въ военно, тъй и въ мирно врѣме Балканскитѣ държави ще образуватъ блокъ“.

Германск я в. „Восише Цайтунгъ“ насърчава българитѣ да влѣзатъ въ Цариградъ. Той пише:

„Додѣто турската войска упорствува на европейска почва, Турция всѣкога ще бжде въ положение да оспорва условията на мира. Великитѣ сили ще могатъ лесно, ако Турция умѣе да задържи на видъ своето упорство, да ограничатъ желанята на балканскитѣ държави за териториално разширение. Ако Цариградъ е въ ржцѣтъ на българитѣ, това ще бжде гаранция, че тѣхнитѣ аспирации ще бждатъ аадоволени и че нѣма какво да се боятъ отъ чужда намѣса въ прѣговоритѣ за миръ“.

Дневникъ.

Нова помощ за Червеня Кръсть.

Съ радостъ отбѣлѣзваме нова помощъ, която дава св. Рилската обителъ за Червеня Кръсть. Освѣнъ внесена 1000 лева помощъ, която своевременно се отбѣлжи на сжщото това мѣсто, братята на св. Рилската обителъ рѣшили съборно и единодушно да внесатъ още 5 хиляди лева помощъ на Червеня Кръсть. Тази помощъ вече е турена въ Народната банка въ разположение на Червеня Кръсть. Това пожертвува-

не говори високо за отечестволюбие-то на братята рилци, както и за съзнанието на дълга къмъ раненитѣ герои, които пълнятъ болницитѣ и които прославиха България и очудиха свѣта съ своето християнско-самоотвержение за ближнитѣ.

БОЙНОТО ПОЛЕ.

Нашитѣ войски продължаватъ побѣдно своя походъ въ Македония. Като прѣвзели едно по друго градоветѣ Демиръ-Хисаръ и Съръ, тѣ на 26 се приближили къмъ г. Солунъ. При селата Айватово и Ило, отстоящи на 14 километра отъ Солунъ, нападнали на 27 турцитѣ въ позициитѣ имъ и, подиръ тричасовъ бой, ги принудили да отстъпятъ къмъ Солунъ. Когато нашитѣ войски ги прѣслѣдвали, началникътъ на Гръцка дивизия генералъ Каларихъ съобщилъ на генералъ майоръ Тодоровъ, който командва нашитѣ войски, че солунскитѣ гарнизонъ билъ се прѣдалъ на гръцката армия. Понеже срѣщо третата бригада неприятелътъ не билъ се прѣдалъ, генералъ Тодоровъ заповѣдалъ да се продължи сражението. Като се убѣдилъ, че турцитѣ, отстъпятъ безъ да стрѣлятъ, заповѣдалъ да се прибере бригадата и да продължи въ походенъ редъ движението къмъ Солунъ. Когато вечерта правилъ рекогносцировка, командирътъ на една гръцка конска бригада го срѣщналъ при с. Ювезне и го попиталъ, какво ще прѣдприеме, генералъ Тодоровъ го прѣдупрѣдилъ, че на разсъмване ще атакува неприятеля на всѣка цѣна. Сутринта българскитѣ войски влѣзли въ Солунъ. Въ сраженията съ българскитѣ войски били Тѣхни Ц. Височества Прѣстолonasлѣдникътъ Князь Борисъ Търновски и князь Кирилъ Прѣславски.

Официалниятъ бюлетинъ отъ 30-и.

Началникътъ на 7-а Рилска дивизия телеграфира на 27 на Н. Величество Царя:

Солунъ отъ днесъ е подъ скип-тѣра на Ваше Величество.

На 24 окт. нашитѣ македонски войски сж прѣвзели Струмица и Демиръ-Хисаръ.

На 29 нашитѣ побѣдоносни войски стигнали безъ всѣко съпротивление Чаталджанскитѣ позиции.

Градоветѣ *Родосто, Ерегли, Сивливрия* на Мраморно море и *Мидия* на Черно море сж прѣвзети отъ нашитѣ войски.

Укрѣпленията при Папасъ тепе и Караталъ около Одринъ сж прѣвзети отъ нашитѣ войски.